

LES NOSTRES TASQUES

Lev Trotski

*Entrevista concedida el 29 de març de 1919 al corresposal de Rosta (Agència
Telegràfica Russa)*

Versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Nuestras tareas”, en,
<http://www.marxists.org/espanol/trotsky/em/22.htm>

En el front de l'est m'he convençut d'allò que, en rigor, ja n'estava segur abans del meu viatge: els nostres fracassos allí no tenen res de terrible, molt menys de catastròfic.

Per descomptat, la pèrdua d'Ufa és un seriós fracàs. El replegament de les nostres unitats no ha estat detingut en totes bandes; si ho ha estat, l'estabilitat indispensable està lluny de ser en totes bandes sòlida. No obstant, i tenint en compte les condicions de la nostra guerra, més bé caldria sorprendre's que no hàgem patit grans revessos amb major freqüència.

Ens batem en més de 8.000 verstes. El nostre exèrcit ha assolit una força numèrica notable, però si es pren en consideració la increïble amplària del front resulta evident que estem obligats a sotmetre a una altíssima tensió la força viva de l'exèrcit. Els reforços que enviem sovint són (disculpe-se'ns l'expressió) reforços semifabricats que encara necessiten tractament: abans d'integrar-se per complet a les unitats poden, durant algun temps, debilitar-les.

El problema dels reforços és actualment el centre principal de l'activitat de les autoritats militars. En els fronts els exèrcits han quedat definits i estabilitzats; els quadres s'han forjat i temperat en el curs dels combats. S'hauria, per tant, de poder mantenir l'efectiu numèric dels exèrcits actius en el seu nivell indispensable (les pèrdues en morts i ferits són prou elevades, sobretot a causa de malalties). Al mateix temps els reforços han de ser d'una qualitat corresponent, tant des del punt de vista militar com des del polític. Les tropes complementàries provenen de les unitats de reserva de la reraguarda. En elles estan representades les mostres humanes més dispars. És indispensable, per tant,

portar les unitats de reserva a l'altura requerida, així en el camp militar com en el polític.

Cal confessar amb franquesa que entre nosaltres l'aspecte polític deixa moltíssima que desitjar. Sabem per què. Tots els militants polítics estan recarregats dels més diversos treballs en els Soviets, i per consegüent la propaganda pateix d'una manera notable; tant en les aldees i l'exèrcit com en els mateixos mitjans obrers, les seccions d'educació i propaganda no donen fi a les seues tasques, i no poden acabar-les perquè no tenen les forces necessàries. Els millors propagandistes ocupen llocs de responsabilitat. Però encara queda una solució: fer ús de l'organització del partit en la seua condició de tal, és a dir, obligar cada responsable polític, independentment del lloc que ocupa, a portar a terme, en general, un treball de propaganda i educació, de manera particular en l'exèrcit.

Algunes persones abominablement irreflexives, incapaces de silenciar la mínima cosa i mancades del desig d'aprendre res, continuen prenent que les tropes complementàries són políticament roïnes perquè la seua formació està íntegrament a mans dels especialistes militars. Pures foteses. Al capdavant de les seccions militars locals de reraguarda (comissariats, districtes, províncies i regions) hem ubicat, justament, militants mitjanament responsables. D'acord amb les noves instruccions, els especialistes militars s'han transformat en simples adjunts tècnics. Per consegüent, totes les autoritats es troben a mans del militant politicocomissari. Carregar a coll dels especialistes militars tots els defectes de l'activitat política és simplement perdre el temps en estèrils xerrameques.

De moment, el nostre objectiu és crear en cada batalló de reserva un sòlid nucli de treballadors conscients de la seua responsabilitat. És, per així dir-ho, un ferment que ha de ser mantingut i que no se l'ha de dispersar sinó en la mesura del seu natural creixement. Elements menys conscients cristal·litzaran en torn d'aqueix nucli. Tota la nostra experiència prova com d'important és no deixar entrar en l'exèrcit elements d'una altra classe social; en la pràctica, els kulaks. Ací es planteja el difícil problema de l'avaluació de la frontera entre el camperol mitjà i el kulak. Aquesta qüestió no es resoldrà de la mateixa manera en totes les províncies perquè cal tenir en compte les condicions econòmiques i socials locals. Cada comissariat militar, pres a banda, no es troba en situació de resoldre el problema. En rigor arribem, així, al problema fonamental de tota la nostra política amb el camperol mitjà. Actualment aquest problema està considerat com el més important; es planteja tant en la vida pràctica com en les decisions de les instàncies dirigents. Sens dubte, mètodes pràctics per a distingir políticament el camperol mitjà del kulak s'establiran amb tota la precisió requerida a fi de permetre a les autoritats locals orientar-se. Això ens permetrà

prohibir l'accés dels kulaks a l'Exèrcit Roig i, així, tancar-los el pas de la formació militar.

Entre les causes que es troben en l'origen del debilitament de l'estabilitat en determinades regions del front, no puc callar el dimoni de la crítica que sembla viure en gran nombre dels nostres camarades. De cap manera vull assenyalar amb això que la crítica de la política militar és inadmissible o indesitjable. Està permesa i se la desitja, encara que, fins ara mai les crítiques hagen dit res valedor. Senzillament estan retardades diversos mesos respecte del departament militar; sempre impulsades pel seu dimoni, busquen la favada. L'intolerable és, no obstant, que militants que no estan d'acord amb el nostre sistema militar, o que donen senzillament prova respecte a d'ell d'una animositat indefinida, hagen estat enviats al front de treball. L'exèrcit, sobretot un exèrcit que està barallant, no és un club de discussions. Necessitem militants que tinguen fe en el seu treball i que siguin capaços de tirar endavant la seua tasca sense mirar arrere ni a una banda, perquè així resulta fàcil "prendre-la" amb el millor exèrcit.

Si es té en consideració, repetisc, l'extens del nostre front i l'espai que l'Exèrcit Roig ha recorregut combatent durant l'hivern; si es té en compte la prolongada preparació dels nostres adversaris amb mires a una ofensiva comuna en la primavera, així com la interdependència d'aqueixa ofensiva i les revoltes minuciosament preparades (revoltes en què els socialistes-revolucionaris d'esquerra han col·laborat al posar a disposició d'elles la seua experiència clandestina i el seu aparell il·legal), pot afirmar-se amb tota confiança que l'exèrcit ha contingut d'una manera admirable l'impuls comú de l'enemic.

Espere i crec que el pròxim període serà testimoni dels nostres èxits.